

Ei sünni jo súa kuld ei hõbbe,
üks rasike teeks jo kõhhule tõbbe;
Agga se on keigile teada jo ammo,
Et leib on terive ja annab ka rammo.

Jutto jätkud.

Kohtomees: „Kule Mart! Kas sa võid walleks aeada, et sa sedda kirja ei ole teinud?”

Mart: „Ma arwan kül.” —

Kohtomees: „Kas sa võid wanduda, et sa selle kirja sisse mitte ühte tähte ei ole teinud?”

Mart: „Ma arwan kül.” —

Kohtomees: „Kas sa võid wanduda, et se kirri siin, sinno käe-kirri ei ole?” —

Mart: „Ma arwan kül.” —

Kohtomees: „Mart! arwa járrele, et sa sedda töde tunnistust pead andma, et se sinno käe-kirri on?”

Mart: „Ma arwan kül.” —

Kohtomees: „Mõh siis, kuid a vood sinna sedda töeks tehha?”

Mart: „Et ma foggoniste eisjutada ei mõista.” —

Kohtomees: „Kas sa siis oled üttelnud, et minno sõbber, se teine kohtomees, mitte ennam ei mõista, kui sinno kirju kas?”

Mart: „Ei olle mitte; aga sedda ollen ma üttelnud, et minno kirju kas ennam mõistab, kui kohtomees Hans. Kui need mõllemad lähhäksid iiri püüdma, siis ei sa Hans mitte kassि waasto, kes on targem.

Kaks nälgas olnud meest râkisid teine teisega: „Minna ollen”, ütles eßimenne, kolm páwa sõmata olnud ja kui ma tânnha hommiko eßimesesse sutâie suhho pistsin, kukkus se kõhust läbbi, sapa sâre sisse.” — „Se ei olle suur aessi eggia imme”, kostis teine, „minna ollin mõda läinud náddalal ni kaua sõmata ja tühhi, et ma olleksin ennast voinud abjo rõõtriks árramúa!”